

uoverensstemmelser nærmere. Den politiske og racemæssige spænding var tværtimod stigende.

Da dr. Jagan i april 1963 søgte at gennemføre en lovgivning, efter hvilken fagforeningerne skulle have regeringens godkendelse, etableredes der i protest herimod en generalstrejke, der fik alvorlige følger for territoriets økonomi. Generalstrejken bragtes til afslutning i begyndelsen af juli ved de britiske fagforbundslederes mellemkomst, idet en udsendt repræsentant derfra formåede at bilægge arbejdskonflikten, efter at dr. Jagan havde opgivet sin restriktive arbejdslovgivning.

De politiske modsætninger i landet førte til blodige sammenstød af racepræget karakter, således at dr. Jagan påny måtte tilkalde britisk militærassistance til opretholdelse af ro og orden. I maj måned erklærede guvernøren undtagelsestilstand efter anmodning af Guianas regering, og i juni 1963 hjemsendte han den lovgivende forsamling på dr. Jagans råd. Konflikten fik et vist storpolitisk præg derved, at dr. Jagan under de vanskelige økonomiske forhold, som strejken medførte, angiveligt modtog hjælp fra Cuba, medens fagforeningerne kun menes at have kunnet gennemføre deres aktion, fordi de modtog betydelig amerikansk finansiel støtte.

Udviklingen gav anledning til ledende artikler i den britiske presse, der imidlertid ikke fandt anledning til at laste den britiske regering, men anbefalede, at der lægges yderligere pres på regeringen og opposition i Guiana for at tilvejebringe et samarbejde med henblik på overgangen til uafhængighed.

Den britiske koloniminister søgte under et ophold i Britisk Guiana i juli måned at danne sig et indtryk af situationen og førte forhandlinger med guvernøren og landets politiske ledere.

Koloniministeren, der forgæves søgte at overtale dr. Jagan til at gå med til en koalitionsregering bestående af alle politiske partier med henblik på overgangen til uafhængighed, udtalte efter sin tilbagekomst til London, at forfatningskonferencen, der brød sammen i oktober 1962, skulle genindkaldes senest i oktober 1963. Såfremt det ikke lykkedes Guianas politiske ledere at nå til enighed, kunne det blive nødven-

digt for den britiske regering at træffe de nødvendige afgørelser vedrørende territoriets forfatningsmæssige fremtid. Koloniministeren understregede endvidere, at den britiske regering ingen planer havde om at suspendere den gældende forfatning.

På forfatningskonferencen i London i oktober 1963 lykkedes det imidlertid ikke premierminister, dr. Jagan og de to oppositionsledere, Mr. F. Burnham og Mr. P. S. d'Aguiar, at nå til enighed om de udestående spørgsmål, hvis løsning var en forudsætning for Britisk Guianas opnåelse af uafhængighed. Ud over spørgsmålene om valgretsaldere, og hvorvidt der skulle afholdes nyvalg forud for områdets selvstændighed, var det væsentlige problem fortsat valgmoden. De to oppositionsledere stod fast på deres hidtidige krav om forholdstalsvalg i stedet for valg i enkeltmandskredse og afviste forskellige alternative forslag fra dr. Jagan om visse forfatningsmæssige mindretalsgarantier.

Under henvisning til den manglende enighed opfordrede de tre partiledere herefter på dr. Jagans initiativ den britiske regering til at afgøre alle udestående forfatningsmæssige spørgsmål og påtog sig samtidig at anerkende den britiske regerings afgørelser.

På denne baggrund besluttede koloniministeren, at der forud for opnåelsen af selvstændighed skal afholdes nyvalg efter en forholdstalsvalgmode i Britisk Guiana.

Nogen dato for Britisk Guianas uafhængighed blev ikke fastsat.

De omtalte valg vil formodentlig blive afholdt i sommeren 1964, efter at en nyregistrering af vælgerne har fundet sted. De endnu udestående forfatningsspørgsmål forventes derefter afgjort på en konference, hvor man formentlig samtidig vil fastsætte tidspunktet for områdets selvstændighed. Et forfatningsudkast vil af det britiske koloniministerium blive forelagt de politiske ledere.

Vedrørende beslutningen om at indføre forholdstalsvalg har koloniministeren erklæret, at han ønsker at bryde det eksisterende politiske mønster i Britisk Guiana, hvor sammenfaldet af politiske og racemæssige linjer umuliggør samarbejde mellem partierne. En forholdstalsvalgmode vil utvivlsomt føre til en koalitionsregering og derved